

rep.nr.

ARBEIDSHOF TE BRUSSEL

ARREST

OPENBARE TERECHTZITTING VAN 17 NOVEMBER 2011

7e KAMER

SOCIALE ZEKERHEIDSRECHT WERKNEMERS - werkloosheid
tegensprekelijk
definitief
kennisgeving (art. 580, 2°, Ger. W.)

in de zaak:

D
appellant op hoofdberoep, geïntimeerde op incidenteel beroep,
vertegenwoordigd door mevrouw BOEHLER Cynthia, gevolmachtigde,

tegen:

RIJKSDIENST VOOR ARBEIDSVOORZIENING, openbare instelling, met
maatschappelijke zetel te 1000 BRUSSEL, Keizerslaan 7, geïntimeerde op
hoofdberoep, appellant op incidenteel beroep, vertegenwoordigd door mr.
DE KETELAERE Jacques, advocaat te 3000 LEUVEN, Bondgenotenlaan
155 A

*

Na beraad, spreekt het Arbeidshof te Brussel het hiernavolgend arrest uit:

Gelet op de stukken van rechtspleging, inzonderheid:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken op tegenspraak op 13-12-2010 door de Arbeidsrechtbank te Leuven, 2e kamer (A.R. 09/2199/A),
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van dit hof op 11 januari 2011,
- de neergelegde conclusies,

- het schriftelijk advies van het openbaar ministerie, neergelegd ter griffie op 6 oktober 2011 door advocaat-generaal J.-J. ANDRÉ,
- de voorgelegde stukken.

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet tijdens de openbare terechtzitting van 29 september 2011, waarna de debatten werden gesloten. Het openbaar ministerie heeft op 6 oktober 2011 zijn schriftelijk advies ter griffie neergelegd. De termijn om een repliek neer te leggen verstreek op 20 oktober 2011, waarna de zaak in beraad werd genomen en voor uitspraak gesteld op heden.

*

I. DE FEITEN EN DE RECHTSPLEGING.

1.

De heer D werd oorspronkelijk door zijn werkgever ontslagen bij schrijven van 8 oktober 2009 wegens dringende redenen omdat hij sinds drie dagen ongewettigd afwezig was (zonder medisch attest).

De heer D, die op dat ogenblik de aangetekende brief van zijn werkgever nog niet ontvangen had, bood zich op 12 oktober aan bij zijn werkgever. Hij werd toen bij zijn werkgever geroepen en een overeenkomst werd ondertekend waarbij de heer Debeve akkoord ging met een verbreking van de arbeidsovereenkomst in onderlinge overeenstemming. Een C 4 formulier werd in die zin opgesteld.

2.

De heer D, die vanaf 15 oktober 2009 werkloosheidsuitkeringen had aangevraagd, werd op 4 december 2009 uitgenodigd om te worden gehoord met betrekking tot de beëindiging van de arbeidsovereenkomst. Hij verklaarde daarbij dat hij dacht al zijn rechten te zullen verliezen als hij niet ingegaan was op het voorstel van de werkgever om de overeenkomst in onderling akkoord te beëindigen.

Bij beslissing van 17 december 2009 heeft de Gewestelijk Directeur van het werkloosheidsbureau de heer D uitgesloten uit het recht op werkloosheidsuitkeringen vanaf 15 oktober 2009 gedurende een periode van 8 weken omdat hij zonder wettige redenen een passende dienstbetrekking verlaten had.

3

Bij verzoekschrift van 23 december 2009 heeft de heer D deze beslissing betwist voor de arbeidsrechtbank te Leuven.

Bij vonnis van 13 december 2010, ter kennis gebracht op 17 december 2010, heeft de arbeidsrechtbank te Leuven de vordering van de heer D gedeeltelijk gegrond verklaard. De arbeidsrechtbank was van oordeel dat er inderdaad sprake was van het verlaten van een passende dienstbetrekking zonder wettige redenen, maar herleidde de uitgesproken sanctie tot een periode van 4 weken.

4.

Bij verzoekschrift van 11 januari 2011 heeft de heer D hoger beroep ingesteld tegen dit vonnis.

II. DE ONTVANKELIJKHEID.

Het hoger beroep is regelmatig naar de vorm. Het is ingeleid binnen de maand na de kennisgeving van de bestreden beslissing en is aldus tijdig. Het beroep is ontvankelijk.

Bij besluiten heeft de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening incidenteel beroep ingesteld. De Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening vraagt de bevestiging van de oorspronkelijke beslissing en dus het behoud van de uitsluiting uit het recht op werkloosheidsuitkeringen voor een periode van 8 weken.

III. BEOORDELING.

1. Het hoofdberoep.

1.

De arbeidsrechtbank overwoog bij haar beslissing dat het C 4 document als reden van beëindiging vermeldde "onderling akkoord", dat tegen deze C4 niet werd geprotesteerd en dat de heer D geen procedure voor de arbeidsrechtbank had ingesteld tegen zijn werkgever.

De heer D stelt daar tegenover dat de beëindiging in onderling akkoord oorspronkelijk getekend werd omdat de werkgever ingezien had dat er geen reden was voor een ontslag om dringende redenen, omdat hij wel degelijk over een medisch attest beschikte dat zijn afwezigheid verrechtvaardigde.

De heer D stelt verder dat het instellen van een gerechtelijke procedure overbodig was vermits, na tussenkomst van de vakorganisatie, de werkgever de beëindiging van de overeenkomst in onderling akkoord had omgezet in een gewoon ontslag, met betaling van een verbrekingsvergoeding en met een aangepaste C 4.

2.

Overeenkomstig artikel 44 van het Koninklijk Besluit van 25 november 1991 (verder het werkloosheidsbesluit) houdende de werkloosheidsreglementering dient de werkloze om uitkeringen te kunnen genieten zonder arbeid en zonder loon zijn en dit wegens omstandigheden die onafhankelijk zijn van zijn wil.

Overeenkomstig artikel 51 van het werkloosheidsbesluit wordt de werknemer die werkloos wordt wegens omstandigheden afhankelijk van zijn wil uitgesloten van het genot van uitkeringen overeenkomstig de artikelen 52-54.

Overeenkomstig artikel 51 § 1, lid 2, 1° van het werkloosheidsbesluit wordt onder werkloosheid wegens omstandigheden onafhankelijk van de wil van de werknemer onder meer verstaan het verlaten van een passende dienstbetrekking. Overeenkomstig artikel 52 bis § 1, 1° van het werkloosheidsbesluit bedraagt de uitsluiting in dat geval tenminste 4 en ten hoogste 52 weken.

Overeenkomstig artikel 51 § 1, lid 2, 2° van het werkloosheidsbesluit wordt onder werkloosheid wegens omstandigheden onafhankelijk van de wil van de werknemer ook verstaan het ontslag dat het redelijk gevolg is van een foutieve houding van de werknemer. Overeenkomstig artikel 52 § 1 bedraagt de uitsluiting in dat geval tenminste 4 en ten hoogste 26 weken.

3.

Op basis van de door de heer D in graad van beroep aangebrachte elementen, en in het bijzonder de transactionele overeenkomst die gesloten werd met de werkgever, kan niet meer geoordeeld worden, zoals gebeurde in de bestreden administratieve beslissing, dat de heer D vrijwillig het werk verlaten heeft. In de transactionele overeenkomst wordt vermeld dat de heer D beschikte over een geneeskundig attest ter rechtvaardiging van zijn afwezigheid, en te goeder trouw de beëindiging van zijn arbeidsovereenkomst in onderling akkoord ondertekende. De werkgever verklaart bereid te zijn af te zien van het initiële ontslag in onderling akkoord en aan de heer D een verbrekingsvergoeding te betalen overeenstemmend met het loon van twee weken. De bestreden administratieve beslissing dient dan ook op die basis vernietigd te worden.

4.

Zoals terecht opgemerkt wordt in het advies van het Openbaar Ministerie is er in casu echter wel sprake van een ontslag dat het redelijk gevolg is van de foutieve houding van de werknemer in de zin van artikel 51 § 1, tweede lid, 2° van de wet. De heer D erkent immers dat hij zijn werkgever niet tijdig verwittigd heeft van zijn afwezigheid wegens ziekte en dat "de samenwerking met zijn werkgever niet meer mogelijk was".

De uitsluiting uitgesproken op grond van artikel 51 van het werkloosheidsbesluit maakt geen sanctie uit, maar is een beslissing over de toekenningsvoorwaarden van het recht op werkloosheidsuitkeringen. (*cfr. Cass. 18.02.2002, J.T.T. 2002, 445*). Wanneer de rechter gevraagd wordt om uitspraak te doen over een administratieve beslissing die de beoordeling van het recht op werkloosheidsuitkeringen als dusdanig tot voorwerp heeft, is het werkelijk voorwerp van de vordering in dat geval de erkenning van het recht op een bepaalde sociale zekerheidsprestatie. In dat geval kan de rechter, na de bestreden beslissing vernietigd te hebben, het recht op de sociale zekerheidsprestatie maar toekennen indien hij vaststelt dat de betrokkene aan alle daartoe gestelde toekenningsvoorwaarden voldoet. (*Cass.26.05.1976, Arr. Cass.1976, p.1072*). De rechter moet zich dan, na de bestreden beslissing vernietigd te hebben, uitspreken over het recht van de verzekerde op de prestatie i.f.v. de objectieve toekenningsvoorwaarden die in de wet voorzien zijn. (*Cass.27.06.2005, Soc.Kron.2008, 88*).

De heer D dient uit het recht op werkloosheidsuitkeringen uitgesloten worden op grond van art. 52 § 1 van het werkloosheidsbesluit.

5.

Het hof bepaalt, rekening houdend met de concrete omstandigheden van de zaak – de afwezigheid wegens ziekte was wel medisch gerechtvaardigd maar de heer De Beve heeft nagelaten zijn werkgever te verwittigen - de omvang van die uitsluiting op 4 weken.

2. Het incidenteel beroep.

Uit de bespreking van het hoofdberoep blijkt dat dit principieel gegrond is en dat de uitgesproken sanctie geen feitelijke grondslag had. Het incidenteel beroep dat erop gericht is de oorspronkelijke administratieve sanctie volledig te herstellen is dan ook ongegrond.

De uitsluiting uit het recht op werkloosheidsuitkeringen wordt door het hof bepaald op vier weken.

**OM DEZE REDENEN
HET ARBEIDSHOF**

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken, in het bijzonder op het artikel 24,

Rechtsprekend op tegenspraak,

Gehoord in zijn eensluidend advies, de heer Jean Jacques André, advocaat-generaal,

Verklaart het hoger beroep van de heer D ontvankelijk en principieel gegrond.
Vernietigt de bestreden administratieve beslissing.

Zegt echter dat de heer D uit het recht op werkloosheidsuitkeringen gesloten wordt voor een periode van vier weken, die een aanvang neemt op 15 oktober 2009, omdat zijn ontslag het redelijk gevolg is van zijn foutieve houding.

Verklaart het incidenteel beroep ontvankelijk doch ongegrond.

Veroordeelt in overeenstemming met artikel 1017 al. 2 van het Gerechtelijk Wetboek de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening tot de kosten van het hoger beroep, begroot in hoofde van de heer D tot op dit ogenblik op 0 €.

Aldus gewezen en ondertekend door de zevende kamer van het Arbeidshof te Brussel, samengesteld uit:

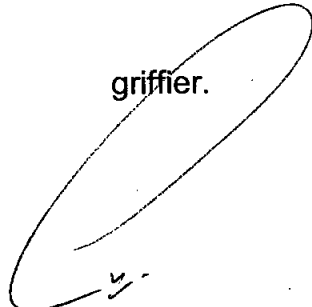
Fernand KENIS,
Ivo VAN DAMME,
Karel GACOMS,
arbeider,
bijgestaan door :
Sven VAN DER HOEVEN,

raadsheer,
raadsheer in sociale zaken, werkgever,
raadsheer in sociale zaken, werknemer-

griffier.

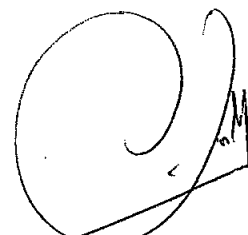
Sven VAN DER HOEVEN

Karel GACOMS

Ivo VAN DAMME

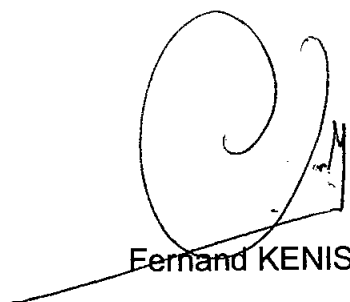
Fernand KENIS

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van donderdag 17 november 2011 door:

Fernand KENIS, raadsheer,
bijgestaan door
Sven VAN DER HOEVEN, griffier.

Sven VAN DER HOEVEN

Fernand KENIS